

מסורת הש"ס

(א) [נ"ל דתניא], (ב) מ"ק
 יט:, (ג) [דף יג:], (ד) [דף
 ו:], (ה) [ע"י רש"י ותוס'
 שם].

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִת עָלְיוֹ
בִּפְתָּע פְּתָאם וְטָמָא רֹאשׁ
נִזְרוּ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם
טָהַרְתּוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יִגְלַחנָה: כַּמְדָּר ו ט

נוסחת הריב"ז

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה חיתגורי
וכו' שאינו צריך להשלים
למאה אלא כ"ט בלבד
ועוד:

גליון הש"ס

גב' מאי אחר. כזה נדה
דף י"ד ע"ב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א רש"י וכן אמרתי
 לרב. יצ"ב עין אר"מ:
ב תוס' ד"ה אמר רב יוס
 שעדים ורבי שיוכל לגלג
 שנים מאה כיון לגמירות
 קמא כ"ל: **ג** דף לא
 הפסד כלום ורבי והוי לא
 לגמתינן במתמנין הרינא
 בריות. מלת בריות נמחק
 ורבי גלרית כ"ל: **ד** ר' עז
 אלא ברין דאז ורבי עד
 שעדים דלא הפסד והוי
 כמו ורבי. מיתוב והוי כמו
 ורבי: נמחק: **ה** דף כ"ו
 אילמא ח' בטלה הימנ
 ח' בטלה ח'ן. מלת ח'ן
 נמחק וצ"ב ח' ורבי ח' כ"ל:

הגהות התוספות

1. ז"ל עוד. 2. ז"ל שלמו
 - ל. 3. תצות למיר נמחק
 - ו"ל למירות דנפשיה.
 4. ז"ל ולא מזכיר ולא
 - הפסיד והיו כמו וכו'.
 5. תצות והשחא כי טולד
 - הבן ציוס ע"א יגלה ציוס
 - ק"א, הכל נמחק. 6. ז"ל
- אחר.

שמיני הכא. גבי טומאה טעמא מאי הוא דלוקה דכתיב וטמא ראש
שנזכר מי שנזכר תלוי לו בראשו דמשמע שפלה הכתוב את הטומאה
בצדדי שעדיין לא נתגלה ואפי' לאחר שכלו לו ימיו ^א כל זמן שלא גילה
שעורו שנזכר על ראשו מי שצבר כלו ימי מזירותו ואין נזיר אלא
בדלאש: ^א אלא גילה וטמא ^ב ונזמל

[illegible]

צריך להשלים (א) אלא למאה בלבד ועוד ושמירות של בנו מתחיל
מבנו ביום זריכתו למימר דלא הפסיד כלום: אלא בדין הוא דלא
ליהיני עד שבעים ומשום דקמני סיפא כו'. הך אלא נשתהי מכל
אלא שצ"ט הכי משמע אלא משום דקמני סיפא אחר ע' חנא ליה
ע"ז וצדין הוא דלא לימנייה כלל דהא אמרינן דאפילו
איתגורי מיתגר. ואיך פסירס דכתיב צהו וצדין לימני עד ע'
כו' אלא משום דקמני סיפא לישנא דהפסיד דקמני אחר ע' קומר
מתנא נמי רישא [עד ע'] דלינו קומר [ע' ס"ט נולד אחר שבעים
קומר ע']. ואי איתא כדקאמרת [ע] אמאי קומר כיון דמתחיל למנות
מבנו ביום לבנו ויום שלשים דבנו עולה לו לכאן ולכאן אכתי פשו
להו שלשים יום כדי גידול שיער: מאי אחר. דקמני אחר אחר
דהיינו ע"צ דאפילו [אי] אמרת דעולה לכאן ולכאן אכתי לא פשו להו
אלא שצ"ט יום ואין תגלחת פחות משלשים יום: מאי איריא דקמני.
דירישא עד ע' לא הפסיד כלום אפילו לאחר ע' ביום ע"א נמי לא
הפסיד דהא אמרת דלא קטר אלא ש"מ אחר ממש ביום ע"א
דקמני קומר משום דלא אמרינן שהוא עולה לו לכאן ולכאן [א וכן
ממתנא קומר לרב. כיון לענין זה קשיא דמתניתין לרב ש"מ: ורב דאמר
לשעמיה. ואי קשיא למה לי לומיבעיא הכי הא אשכחן צפ"ק]
דמני יום שלשים עולה לכאן ולכאן דילמא מתני' דהתם לא מתרשא כרב
מתנא אלא כבר פירא דלמר אין סתם נזירות אלא כ"ט [ע' ג' ימים
קודם לרגל צטלה ממנו גזירה שצעה. שאין צריך להשלים אחר
ההרג ו' ימי אצילות דכיון דעיקר האצילות דהיינו ג' ימים ראשונים
כדאמרינן במועד קטן [ע"ט] הוי קודם לרגל צטלה הרגל את האחרונים:
ואם קצרו ח' ימים [לפני הרגל. כיון דיום אחד של שלשים היה
קודם הרגל צטלה הרגל ממנו גזירה שלשים: ומותר לספר ערב
ההרג. משום כבוד הרגל: אסור לספר אחר הרגל. עד שלשים:
אבל

שני אלה דיוס' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשני' הסם דלאותו יי
שני משום דכיון דהביא קרבנותיו אי"כ נגמר מימיו דין הוא שיהיה
עולה למונח מימיו אבל הכא דיוס' ליהד דהיינו ע"א עומד ע"י
ידידה אחת ימים שעברו משום דיוס' דיוס' מחשבו ק' וכן ש
תשד מימיו חת"ק לר' אנו עולה לזיו' חת"ק דהיינו

אֵילִימָה כאבא שאר' ב' במלח' דימנו גזרת שבועה. (ח' מו' ז' דף כ.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה שלשים. לענין מספורת הואיל ומתחיל יום אחד מדין שלשים קודם לר' האסור לספר אחר הרגל דלא ניתו לדחות אלא מפני כבוד הרגל והוא

הריני נזיר פרק שני נזיר

אסור לַגֵּלָּח. פִּי קודם וזריקת דמים שהרי מוצאו לגלח על הדמים ואם גילה על אחד משלשתן אמרינן לקמן דינא:

אמר רב יום שבעים עולה לו לבאן ולבאן. פִּי נולד לו בן ביום ע' מקצת היום שקודם הלידה עולה למנוי המאה והרי עשה

שאני הכא דאמר רחמנא יוטמא ראש נזיר
מי שנזרו תלוי לו בראשו מיתיבי *נזיר
שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין
ולטמא למתים ואם גילח ושתה יין ונטמא
למתים ה"ז סופג את הארבעים תיובתא:
מתני' הריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר
מאה יום נולד לו בן עד שבעים לא הפסיד
כלום לאחר שבעים סותר שבעים שאין
תגלחת פחות משלשים יום: **גמ'** אמר רב
יום שבעים עולה לכאן ולכאן תנן נולד לו עד
שבעים לא הפסיד כלום ואי סלקא דעתך
עולה לכאן ולכאן איתגורי מיתגר אלא ברין
הוא דלא ליתני עד שבעים ומשום דקתני
סיפא אחר שבעים סותר שבעים קתני רישא
שבעים ת"ש מסיפא נולד אחר שבעים סותר
שבעים *מאי אחר אחר אחר אבל אחר ממש
מאי הכי נמי דלא סתר אי הכי מאי איריא
דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום אפי'
אחר שבעים נמי הא אמרת לא סתר אלא
ש"מ אחר ממש וכן מתני' לרב שמע מינה
ורב כמאן אמרה לשמעתיה אילימא כאבא
שאול ⁽⁶⁾ דתנן ⁽⁷⁾ הקובר את מתו שלשה ימים
קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבעה
ישמנה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת
שלשים ומותר לספר ערב הרגל ואם לא
סיפר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל

לו לכהן ולכאן איתגורי מיתגר והוי ליה למיתני צמתניסין הרחיק
 מצבירות הבן דאי לא נולד לו הבן לא מנגל אלף עד יום ק' ס"א
 והשתא לפי דברי רב מנגל ביום ק' נמאל שחרוץ בלדת הבן ומאי
 קאמר לא הפסיד: **אלף** בדין הוא דלא ליתני עד ע' **לא הפסיד**
בכ"ה כלומר מן הדין לא היה לו לשנות בזה הלשון לא הפסיד אלף
 ואדרבה ה"ל למיתני הרחיק ומשום דקמני סיפא לאחר שצעים סותר
 פ"י כי מפסיד בלדת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום
 והיה אפי' צרישא הרחיק בלדת הבן ובמקטן ספרים אין כתוב אלף
 ורק בדין הוא דלא ליתני עד שצעים ולא הפסיד: ד' והוי כמו וכו':
ת"ש מסיפא נולד לו **אחר שבעים** סותר. פ"י מפסיד וסבירא ליה
 דלאחר שצעים הוי פ"י ביום שצעים ואחד ואמאי מפסיד כלום לרב
 בלדת הבן והא יום הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת
 המזירות דבן נמאל כי ל' יום דבן כלים ביום ק' ויכול השתא לגלח
 בציוס ק"א והשתא כי נולד הבן ביום ע"א יגלח ביום ק"א^ה הרי לא
 הפסיד כלום: **מאי** אחר דמתני' דקתני סותר אחר אחר. פירוש
 שנוולד ביום ע"ב דהשתא א"י יכול לגלח אלף ביום ק' והפסיד
 בעצמיתו: **אבל** אחר ממש מאי. יגלח ביום ע"א הכי נמי לא סתם
 כיון אלף ש"מ אחר ממש: **וכן** מתני' **ארב ש"מ**. פ"י ממתני' יס
 להלכות דלא כרב דסבירא ליה למתני' דיום הלידה אינו נחשב
 כמו דהשתא למזירות דידה למאה יום שהוא גרר ונחשב
 לאחר ימים שעברו דהיינו למזירות דידה ולא דמי למאי דפרשין
 בצמתני' דאי נולד הבן ביום ראשון למזירות נחשב לשנייה דודאי אין
 שהוא תחילת מזירת לה כמו לה ימים עולה למאה ט"ו מלשיי כולן
 שהכל שהוא המזירות נכר וזה ימים רבים סבירא ליה דיום לידה
 ישייה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו למזירות דנפשיה ומזירות
 הבן יתחיל מיום שאחר הלידה ואם תאמר והא תנן לקמן ומיתנין לה
בפ"י קמא (נשל ד' ק) דיום שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו למזירות
 ימי מזירות ואח"כ להחשבו תחילתו (לו) למזירות לראשון וסופו למזירות
 וזה השני מיד מיד דהוא אמקבל מזירות בחצי היום דלאותו יום עצמו
 מזירות דידה וסתמחלת מזירות בצריה רח"ל להחשיבו כולו למזירות
 עד ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שהיה חשוב ביום שכל להיות
 במאן אמרה. כיון דתנא דמתניתין לא סבר לה כוותיה:

היה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק
 נמו [וגזירת] שבעה: [שמונה] ימים קודם לרגל צטה הימנו גזרת
 ומותר לספר ערב הרגל. משום כבוד הרגל ואי לא סיפר ערב הרגל
 ולא חילק כבוד לרגל לא יעיל לו הרגל להפסיק וישלים אחר הרגל:
 אלא

עין משפט
נר מצוה

לֵד א מִי פִדְּ מִהֶל מִירֹת
הֵל יב:
לֵד ב מִי שֶׁ הִיִּד:
לֵד ג (מִי פִי מִהֶל אֵל אֵל
הֵל ג כִּמְנ עֲשִׂי דִרְבֵּנ
ג טוֹשֶׁעַ יוֹד סִי שֶׁטֶן סֵי
א וְטוֹשֶׁעַ אֹרֶחַ סִי תִקְמָה
סֵי ז):
לֵד ד (מִי שֶׁ הִיִּד כִּמְנ
שֶׁ טוֹשֶׁעַ יוֹד שֶׁ
סֵי ג וְטוֹשֶׁעַ אֹרֶחַ שֶׁ
סֵי ח):

פי' הרא"ש

[illegible]

(א) נראה דנ"ל הא דאמר רב דעולה לשנים דוקא דיהיו מובדלים בין כך וכך אבל אם יהיה עולה לשנים אז לא יהי'.